

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Ольга Кобилянська

БИТВА

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Ольга Кобилянська

Битва

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Кобилянська О.

Битва / О. Кобилянська — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого», — (ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

«Битва» Ольги Кобилянської – натурфілософська новела, присвячена болючій темі нищення природи рідного краю***. У творі ліс постає живою істотою, використовуючи імпресіоністичні засоби зображення, авторка передає атмосферу жаху, яка панує через вирубування дерев. Найвідомішими творами авторки є «Земля», «Людина», «Через кладку», «Царівна», «У неділю рано зілля копала», «Valse melancholique», «Некультурна», «Аристократка» та ін. Ольга Кобилянська – видатна українська письменниця, яка працювала у жанрі соціально-філософської та психологічної прози.

© Кобилянська О.

© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

7

Ольга Кобилянська

БИТВА

Буковинські Карпати.

Гора біля гори стоять разом в німій величі, одягнені в смерекові ліси.

Різно сформовані, вганяються під небеса, стоять так нерухомо тисячі літ; кепкують собі з кожної зміни, що перед їх очима відбувається, розкошують у власній красі, свідомі своєї довічної тривкості...

Багато пасем гір Кімполунзького повіту є ще вкриті пралісами. Темно-синьою зеленню миготять з далечини, а оглядані з сусідніх вершин, здаються в сиваво-синіх мряках недоступними.

В околиці Руської Молдавиці¹ зійшлися два пасма рівнобіжних гір так близько з собою, що долина, яка їх ділила від себе, могла бути вигідним місцем ігри хіба лиш для бутного потоку. Де та долина ширшала або ставала ще вужчою, де губилась цілком, – не знав ніхто докладно. Не було тут видно ніякої дороги, ніякої стежки, ніякого найменшого сліду людського життя. Долина тягнулася закрутами, розпираючи гори, і, бережена направо й наліво залісненими вершинами, губилася враз із весело біжучим потоком поміж стінами гір, що неначе їй наперекір десь-не-десь майже доторкалися себе.

Тут панувала всюди таємна тишина. Царювала розкіш у вегетації, краса в барвах флори, а на горах таке багатство зелені, що якось аж пригноблювало чоловіка.

Зелено-брунатний високий по коліна мох буяв, ніколи не тиканий, лагідними хвилями у мокравій землі пралісу. З нього не надто густо виринали сосни, котрих вік можна було вгадати, але красу й об'єм їх годі було змалювати. їх пишні корони пестилися з облаками й зносили над собою лиш сяйво сонця.

Десь-не-десь лежали на землі дерева-великани, підриті й поборені віком або й розколені громом. Спочиваючи в траві, були зверху оброслі мохом, а всередині порожні й порохняві. Біля них буяла молода деревина, в долині – широкогалуза, а вгорі – струнка й повна молодечої гнучкості. Спів птахів – рідко чути.

Зате частіше голосний у тишині, немов церковний, виразно чутний шелест і тріск, немов ламання зсохлого гілля і майже завсіди сумовитий, далеко сягаючий шум...

Рідко коли вітер підіймав галуззя. Ледве при найсильнішій вихрі хитались корони.

Здавалось, що сум прибував десь з далекої площини, ловився в галуззі, розходився важким зітханням по лісі і боровся з густим гіллям знов о вихід на простір.

Коли свист локомотива розтяв по раз перший воздух схованої між гірськими стінами долини, прошибло щось столітні дерева на горах, немов блискавиця.

З локомотивом появилася горстка людей. Вони ледве важились ступити через недоступний берег пралісу в його глибіню.

Тут і не виглядало буденно.

Навкруги панувала незвичайна тишина.

Воздух був холодний, вогкий. Текуча живиця з по-пуканої кори дерев твердла на воздусі й наповнювала його своїм запахом. Високий мох не давав легко ходити. Коріння дерев, грубе, немов рамена, виринали гадюкою з моху, тверде й упряме, сплетене одне в друге, тягнулося дивоглядними перснями в глибіню лісу, котра, сповита в зелену теміню, дишала неприязністю. Один з прибулих ударив залізним топірцем по старій смереці, на котрій пні росли гриби, мов великі ластів'ячі гнізда. Вона здигнулася. Відколи жила, не чула ще на собі топора. Удар

¹ Руська Молдавиця – гуцульське село в Кімполунзькому повіті на південній Буковині.

той розлігся по цілім лісі, і всі дерева здержали віддих, беззвучна тишина, повна очікування, розіслалася, і почулося звільна й виразне слово:

«Зрубати!»

Неначе церквою, пробігло лісом: «Зрубати! Зрубати!» – задзвеніло недалеко, і zarazом в тій самій хвилі в найдальшій далечині. Воно відзивалося, немов проснувши поклики, оживило цілий ліс і розбігалося тривожно по всіх його кутах, не завмираючи...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.